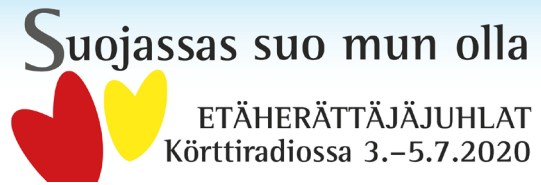

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

Anna Lintunen
päiväseurat 4.7.2020

Yksinäisyys on tullut viime aikoina monelle tutuksi. Sellaisillekin, jotka eivät aiemmin tunteneet itseään yksinäisiksi. Tove Janssonin luoma Mörkö on riipaiseva kuvaus yksinäisyydestä. Mörkö laahustaa hitaasti ja kyyryssä kuolleiden lehtien seassa ja kaikki elävä hänen ympäriltään lakastuu. Silti hän kaipaa läheisyyttä ja lämpöä ja vaeltelee Muumilaaksossa, mutta turhaan.

Meistä moni on ollut korona-pandemian aikana yksin, sillä ohjeistukset kehottivat minimoimaan sosiaaliset kontaktit. Jotkut ovat toki kokeneet enemmän yksinäisyyttä kuin toiset, mutta voisiko silti ajatella, että yksinäisyys on tuonut ihmisiä lähemmäs toisiaan, sillä kokemus on kaikille yhteinen? Me olemme ponnistelleet ja kantaneet huolta yhdessä, vaikka olemme olleet fyysisesti yksin. Ehkä kaikkein yksinäisimmät ovat kokeneet tämän takia viime aikoina itsensä vähemmän yksinäisiksi kuin aikaisemmin.

Tähän poikkeukselliseen aikaan liittyy myös näköalattomuus ja huoli siitä mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Koko maailma elää murrosaikaa. Koronapandemia on yksi tämän murrosajan oire. Muita tällaisia oireita ovat esimerkiksi ilmaston lämpeneminen, poikkeavat sääilmiöt ja luonnon köyhtyminen. Niin kuin pandemia, myös ilmastomuutos ja luonnon köyhtyminen aiheuttavat ihmisille kärsimystä: nälänhätää, luonnontuhoja ja terveysongelmia. Myös ilmastomuutoksesta selviytyäksemme tarvitsemme yhteisiä ponnisteluja. Heikoimmista, syrjäytyneistä ja huono-osaisista huolehtiminen — siitä tässäkin on perimältään kyse. Lähimmäisenrakkaus vie meidät oikeisiin ratkaisuihin.

Jokaisessa muutoksessa ja katastrofissa on uuden alkua. Me voimme yhdessä rakentaa uuden normaalin. Korona-pandemia on horjuttanut vanhoja totuttuja tapoja. Kun arki on muuttunut, tulee pysähtytyä tarkastelemaan sitä, omaa elämää ja sen arvoja. Omaan arkeensa saa uuden näkökulman. Olenko minä liian kiireinen? Käytänkö aikani juuri oikeisiin asioihin? Huomioinko tarpeeksi lähimmäisiäni? Näihin mietteisiin havahduin muun muassa yhtenä toukokuun sunnuntaina, kun makoilimme tyttäreni kanssa mökkilaiturilla Turun saaristossa. Aurinko lämmitti selkää, laineet liplattivat ja lokit huutelivat. Ja kotiseurakuntani pastori saarnasi iPadin ruudulla. Jumalanpalveluksen keskeyttivät vain tyttäreni pohdiskelut siitä, miksi meri aaltoilee, ja miltä kalat kuulostavat.

Lapsilla on kysymisen ja ihmettelyn taito, mutta aikuisena monet lakkaavat kysymästä ja kyseenalaistamasta. Osa kysymyksistä tuntuu niin vaikeilta, että on helpompaa tyytyä epätietoisuuteen kuin painiskella vastauksen löytämiseksi. Joskus luovutaan kysymästä siksi, että pelätään vastauksen tuomia velvoitteita. Tästä seuraa se, että monet ihmiset eivät tiedä mitä

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

varten toimivat niin kuin toimivat. Elämä asettuu uomiinsa, ratkaisut kaavoittuvat ja tavoitteet hämärtyvät. Tehdään kuten toisetkin tai kuten on totuttu. Toinen Roomalaiskirje kuitenkin opettaa, että ”Muuttukaa mielenne uudistuksen kautta, tutkiaksenne mikä on Jumalan tahto, mikä hyvää ja otollista ja täydellistä” (Roomalaiskirje 12:2).

Isoisäni rovasti Mauno Mäntymaa on 70-luvulla kirjoittanut seuraavasti: Aikaansa ennakkoluulottomasti ja totuudellisesti punnitsevaa ihmistä vaanii alinomaa kiusaus ajatella, että aika on nyt epäedullinen muutokseen, mihinkään ratkaisevaan ei ole syytä ryhtyä, sillä on odotettava parempaa aikaa. Mutta sitä parempaa aikaa ei koskaan tule. Jos parempi aika olisikin tulossa, sitä ei uskalleta nähdä, koska se usein vaatii toimintaan ryhtymistä ja riskin ottamista. Tällainen odotus on itseasiassa tulevaisuuden pelkoa. Siksi Jumala muistuttaa pelokasta: ”Katso, nyt on otollinen aika. Katso, nyt on pelastuksen päivä.” (2. Korinttolaiskirje 6:2)

SV 182